

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Miranda Dickinson
WELCOME TO MY WORLD

Copyright © 2010 by Miranda Dickinson
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-647-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Dobro došao u moj svet

MIRANDA DIKINSON

Prevela Ljiljana Petrović-Vesković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Zahvalnice

Vau! Hoćete da kažete da ponovo moram ovo da radim? Čoveče... Kao prvo, i najvažnije, želela bih da zahvalim vama što ste danas odabrali baš moju knjigu. Divni ste. Još uvek ne mogu da poverujem da neko ko ne pripada uskom krugu mojih rođaka i prijatelja želi da čita moje priče. Još jednom hvala!

Kao i uvek, zahvaljujem fantastično talentovanoj *authonomy.com* zajednici i divnoj ekipi, na čelu sa Klajvom i Lorom, koja je pokrenula dotični sajt. I nazdravljam za buduće uspehe sajta *authonomy.com*!

Veliko hvala *Avonovom* timu iz *Harper Kolinsa*, zato što su verovali u mene i što su doprineli da ovo iskustvo bude tako zabavno i ispunjavajuće. Nadam se da ova knjiga predstavlja doličnu kompenzaciju za poverenje koje su mi ukazali. Takođe zahvaljujem svojoj briljantnoj urednici Samiji Rafik – koja je, pored toga što je najbolja urednica koju bi neki autor mogao da poželi, takođe dokazala da je istinski prijatelj. Veliku zahvalnost dugujem i Kerolajn Riding, Kler Bord i Kejt Bredli za podršku koju su mi pružile, kao i Tari Hajat i pravnom odseku *Harper Kolinsa* za sav trud koji su uložili u moju korist. Takođe, veliko hvala Ivoni Holand i En Rili.

Pošto i sama spadam među „putnike foteljaše“, moje iskustvo o svetu je donekle ograničeno, zbog čega dugujem ogromnu zahvalnost svim ljudima koji su sa mnom podelili svoje svetove. Među njima naročito mesto zauzimaju: Lora Gos (Nju Orleans), Kim Karan i Den Holovej (*pad tai*), Fil i Džo Vajt (Kefalonija – posebno hvala za kozje klepetuše!), Viktorija Koneli (Venecija), moja najbolja drugarica na vascelom svetu Helen Smit (koja je nadahnula priču o Stelinom i Harinom prijateljstvu) i Fil Henli (koji mi je pričao o Tajlandu i koji mi je poslužio kao inspiracija za Aleksov lik). Takođe bih želela da zahvalim predivnoj Elison Hauel (www.foottrails.co.uk) koja mi je pružila nadahnuće za Emilinu priču – njen primer savršeno pokazuje šta može da se desi kada se odvažite da krenete u susret svom snu.

Miranda Dickinson

Veliku zahvalnost dugujem i Filu Dževonsu, Denu Gestu i Dejvu Dževonsu, za vanserijsku upućenost u rezervne delove za Džekov automobil (i za briljantnost iskazanu u svakom drugom pogledu), kao i odanom kružoku književnih superzvezda – Kim Karan, Danijel Deri i Linzi Pirson – za ispoljeni entuzijazam, iskrenost i čudesnu marljivost u iščitavanju različitih verzija ove knjige.

Takođe bih želela da zahvalim fantastičnim ljudima koje sam upoznala preko *Tvitera*, a posebno veličanstvenoj šestorki superherojki koje su mi priticale u pomoć kad god bi mi zatrebali saveti u vezi sa Harinom garderobom: Melisi Diksi, Rin Simpson, Sari Sidons, Li Fen, Džejn Kolston i Mendi Milen.

Kao i uvek, neizmerno hvala mojoj divnoj porodici i mojim fantastičnim prijateljima koji su najbolji na čitavom svetu i koji su me inspirisali u većoj meri nego što mogu da zamisle. Takođe, veliko hvala Šivon Braun iz *Stauerbridž joga centra* (www.stourbridgeyoga.co.uk) za preko potrebnu relaksaciju i beskrajno hvala mojoj velikoj porodici iz Kalvarijske crkve u Kingsvinfordu za nesebičnu ljubav i podršku. Za sve što je bilo i što će biti hvala Vrhovnom pripovedaču, jedinom koji sve zna.

Na kraju bih uputila par reči mom predivnom Bobu: mom vitezu iz bajke, mom timu za podršku i muškarcu iz mojih snova koga sam zapostavljavala zbog ove knjige. Hvala ti što me voliš.

Velika je sreća kada vam se ostvari san da stvarate svetove koje možete da podelite sa drugim ljudima. Hvala vam što ste odabrali da zakoračite u moj svet!

*Za Fila Henlija – koji je obišao čitav svet
da bi pronašao svoje srce*

Poglavlje 1.

KAKO JE SVE POČELO...

Na samom početku, postoje dve stvari koje treba da znate o Hari: kao prvo, ona obično nema naviku da se na prijemima zaključava po WC kabinama; a kao drugo, Hari pod normalnim okolnostima važi za jednu od najrazboritijih i najstalozenijih osoba koje možete da sretnete.

Ali ovo veče predstavlja izuzetak.

Zato što se ove večeri – tačno u 11 sati i 37 minuta – svet koji je Hari poznavala srušio u jednom katastrofalnom događaju. U roku od samo tri i po minuta svi ljudi koje je volela su se sudarili u Sudnjem danu reči koji je za sobom ostavio masovni pokolj – ženske jecaje, muške urlike i izgažene pitice sa mesom na sve strane. Nemoćna da zaustavi katastrofu, Hari je pribegla jedinoj razumnoj opciji koja joj je stajala na raspolaganju – potražila je utočište u srednjoj kabini u sivkastom ženskom toaletu u Gradskoj dvorani Stoun Jardlija.

I tako je sada zatičemo kako sedi na plastičnom poklopcu spušenom preko rasklimatane WC školjke, utučeno naslanjajući glavu na šake, ubeđena da je život Zvanično Okončan i ne znajući šta da preduzme.

Istini za volju, to je bila Vivina ideja. Hari je još u samom startu trebalo da kaže „ne“, ali pošto je ona Hari a ne neko drugi, odlučila je da pređe preko svoje sumnjičavosti i da se povinuje volji svoje prve nastavnice veronauke.

„Dobro znaš da je Aleks potpuno nesposoban da pronade devojkicu koja mu odgovara“, rekla je Viv, izvlačeći vruću pitu sa jabukama iz rerne svog obožavanog *aga* šporeta i nehotično ostavljajući utisak kao da je upravo sišla sa neke

od umirujućih fotografija iz časopisa *Seoski život*. „On je beznadežan slučaj! U poslednjih godinu dana je imao dvanaest devojaka koje, kada se sve sabere, ukupno nisu imale dve moždane ćelije. Danijel, Rene, Džordžija, Safron, dve Meri, tri Kirsti, jedna *Indija*, za ime božje... i one poslednje dve čijih imena čak ne mogu ni da se setim...”

Hari se osmehnula, pogleda i dalje spuštenog ka šolji s čajem. „Lusi, navjtljivačica vremenske prognoze, i Sejdi zvana Bumerang.”

Viv je podigla pogled sa brašnjave knjige recepata prikupljenih iz časopisa *Uzorna domaćica*. „Bumerang?”

„Ma znaš, ona koja se nepogrešivo vraća nazad gde god da je hitneš”, objasnila je Hari, obesno se osmehnuvši.

„Harijet Lengton, nikad ne bih rekla da jedna tako blaga i velikodušna devojka može da ima tako pogan jezik.”

Hari je napravila uctiv naklon. „Hvala ti, Viv.”

„U svakom slučaju, da se vratimo na Aleksa...” Viv je raširila usne u blaženi osmeh, a potom je iznela svoju Grandioznu Ideju, napravivši tako bezazlen i suptilan uvod da niko nije mogao da predvidi katastrofu koju će kasnije izazvati.

Sve je počelo sa jednom izandalom rubrikom iz časopisa *Žist mua*, Vivinog omiljenog ženskog štiva. Između članaka o najnovijim modnim detaljima koje su lansirale holivudske starlete i tekstova sa jezivim naslovima kao što je „Veliki O posle pedesete” nalazila se i mala rubrika pod nazivom „Raspoloživ za topao dom”.

„Citateljke šalju svoja pisma”, objasnila je Viv, „predlažući nekog muškarca koga poznaju, nekog ko je pogodan za reciklažu.”

„Za reciklažu?”, zapanjeno je ponovila Hari. „Ali, u šta treba da ga recikliraju? Meni to jezivo zvuči.”

„Smiri se, Hari. Te muškarce niko ne šalje u pogon za reciklažu da ih samelju kao plastične flaše. Radi se naprosto o tome da čitateljke kandiduju nekog muškarca koji nije imao sreće u ljubavi – znaš, nekog ko je razveden ili rastavljen ili toliko trapav da nema šanse da sam pronade onu pravu. Ta rubrika im pruža priliku da dotičnog kandidata predstave pred ogromnim i potpuno novim auditorijumom.”

„Ne mogu da verujem da takve stvari mogu da upale”, rekla je Hari, glasno se nasmejavši. „Mislim, koja će žena da piše nekom časopisu kako bi zakazala sudar sa tipom koga uopšte ne poznaje?”

Viv ju je ošinula strogim pogledom Mede Paddingtona.* „Ako te baš zanima, *ogroman broj žena* to radi. Bićeš zapanjena kada ti kažem koliko odgovora pristiže na adresu redakcije. Evo, slušaj ovo. Naš februarski kandidat,

* Popularni lik iz dečje književnosti, dobroćudni plišani medvedić poznat po strogom, prekoronom pogledu. (Prim. prev.)

Džoša, dobio je preko dve hiljade pisama od žena iz svih delova Ujedinjenog Kraljevstva koje žele da mu dokažu da prava ljubav i dalje opstaje na ovom svetu, živa i zdrava. Džoš zahvaljuje svim damama koje su se javile i trenutno nastoji da suzi izbor na prvih deset kojima će se uskoro javiti kako bi zakazao viđenje sa njima. Srećno, drage dame! Pa, šta kažeš? Šta ti to govori, Hari?“

Hari je skeptično zbrčkala nos. „To mi govori da tamo napolju živi previše očajnih žena. Dve hiljade tužnih, usamljenih i obmanutih paćenica koje dopuštaju da im siluju snove u ime novinarstva.“

Ali to nije moglo da umanji Vivin entuzijazam. „Grešiš. To govori da brižni prijatelji i majke – na primer, brižne majke *poput mene* – imaju šansu da pro-nađu neku finu devojkicu koja je zaista dostojna muškarca do koga im je stalo. Na kraju krajeva, mi majke poznajemo svoje sinove bolje nego bilo ko drugi. Zato je sasvim logično da ćemo mi napraviti najbolji izbor, zar ne?“

„Meni to i dalje zvuči uvrnuto. A šta ćemo sa ženama koje se javljaju na takve konkurse? Kako možeš da znaš da tip za koga si prikačila svoje nade i snove nije neki najgori jadnik koji je ostao sam iz opravdanog razloga – kao što je grozan zadah, ili neki bizaran hobi, ili nezdrava averzija prema održavanju lične higijene?“

„Tebi je lako da tako pričaš, Harijet, kada imaš onako divnog dečka. Ti i Rob ste već tako dugo u vezi da si potpuno zaboravila koliko je bolno i teško biti sam. Ali bih želela da te podsetim da mog Aleksa nije zadesila takva sreća. I zato se trudim da uradim ono što je najbolje za njega.“

„Ne misliš valjda da prijaviš Aleksa?!“ Harine obrve su se toliko izvile da umalo nisu poskočile iznad glave, kao u crtaćima. „Nema šanse, Viv! Kako bi se Aleks osećao kada bi saznao da ga je rođena majka stavila na aukciju na tom tržištu muškog mesa?“

„Ja ga sigurno neću prijaviti, dušo“, odgovorila je Viv, raširivši usne u prekoran majčinski osmeh.

„Drago mi je što to čujem.“

„Ali bi ti to mogla da učiniš umesto mene.“

Vivine reči su ostale da vise u vazduhu između njih, zračeci frapantnom drskošću. Hari je trebalo nekoliko sekundi da svari taj predlog.

„Molim?“

„Ja to svakako ne mogu da uradim, zar ne? Zato što bi Al kao iz topa odbacio tu ideju, proglasivši me nametljivom majkom koja gura nos u njegov život.“

„Ali, zar isto ne važi i za mene? I mene bi mogao da proglasi nametljivom najboljom drugaricom.“

Viv je sklopila šake, složivši skrušenu grimasu. „Hari, veruj mi da od tebe ne bih tražila takvu uslugu da to nije jedini način da pomognemo mom sinu. Strašno brinem za njega, iako on u meni vidi samo matoro njuškalo koje zadire u njegovu intimu.“

„Mislim da to uopšte nije dobra ideja. Aleks će to sigurno doživeti kao nečuveno poniženje. I ja bih se isto osećala.“

„Ali, on uopšte ne mora da zna da to ima veze sa časopisom. Neće morati čak ni da čita pisma. Zato što ćemo nas dve temeljno pročešljati sve odgovore.“ Viv je značajno pokazala na sliku poslednjeg uspešnog kandidata. „Ovaj ovde je dobio čak dve hiljade pisama – a ako ćemo iskreno, ne izgleda baš kao neki supermodel. Zamisli samo kakav će tek biti odziv za Aleksa!“

Hari je morala priznati da je Džoša iz rubrike „Raspoloživ za topao dom“ imao lice koje je samo majka mogla da voli. Za razliku od njega, Aleks je delovao sasvim privlačno u očima suprotnog pola. Jedini problem je bio u tome što je privlačio pogrešnu vrstu žena.

„Znam da treba da mu pomognemo, Viv, ali zar stvarno misliš da je to najbolje rešenje?“

„Ti bolje nego bilo ko drugi znaš da je moj sin pravi diletant za zasnivanje stabilnih i smislenih veza. Ti si imala to zadovoljstvo da sa njim prolaziš kroz svaku ljubavnu katastrofu. Znam da ti se Aleks poverava.“

„Svejedno. Meni to i dalje zvuči čaknuto.“

„Pa šta s tim? Život mog sina je put čaknutih ideja. Zar bi neki razborit muškarac napustio savršeno pristojan posao da bi se otisnuo na desetogodišnje putovanje oko sveta? Vidiš, Hari, poenta je u tome da je Aleks jedan fin, iskren i zgodan mladić koji bi predstavljao fantastičnu priliku za neku pristojnu mladu ženu. Osim toga, ti stalno govoriš kako se Aleks hronično lepi za pogrešnu vrstu devojaka. Zar ovo nije savršena prilika da udružimo snage i da pronađemo *devojk*u po *njegovoj meri*?“

Viv je zaista promašila profesiju, pomislila je Hari. Sigurno bi bila sjajna premijerka, ili vrhunska pregovaračica u misiji Ujedinjenih nacija, ili sumanuta teroristkinja... Ali je Viv, uprkos tome, bila u pravu: Aleks je posedovao legendarno loš ukus za žene. A, osim toga, Hari je potajno pretpostavljala da je Aleks namerno jurio žene sa kojima nije imao nameru da se skradi.

Naravno, da je Hari mogla da predviđa budućnost, sigurno bi kao iz topa odbila da uzme učešća u toj ujdurmi. Samo bi prasnula u smeh i promenila temu. Ili bi zgrabila svoj kaput i izmarširala napolje. Ali je tog dana zaključila da je bilo bolje da sklopi savez sa Viv i da uspostavi delimičnu kontrolu nad situacijom nego da rizikuje da Aleksova majka to obavi na svoju ruku.

I zato je na kraju rekla „da“. Tada su počele nevolje.

Poglavlje 2.

NAJBOLJE DRUGARICE

„Hari? Jesi li unutra?“

Šćućurena iza zaključanih vrata WC kabine, Hari ćuti kao zalivena. Sa druge strane nastupa napeta tišina, praćena odjekom niskih potpetica koje nervozno lupkaju u mestu, kao da žena koja stoji pored lavaboa pažljivo smišlja šta će reći.

„Ovaj... slušaj me, Hari... stvari sigurno nisu baš toliko loše kao što se tebi trenutno čini. Mislim... priznajem da situacija nije baš sjajna, ali kada bi samo pristala da izađeš odatle sigurno bismo uspele da se mirno i racionalno *razjasnimo* sa svima... to jest, bar sa onima koji još uvek nisu otišli i... hmmm... koji nisu završili u bolnici...“

Nastupa još jedna pauza. Potom još jedan težak uzdah.

„Pa dobro, srce... mislim da je sada najbolje da odem... a ti na miru razmisli o svemu, važi?“

Vrata ženskog toaleta se otvaraju i kroz hodnik odjekuje užurbani povlačeći bāt niskih potpetica.

Hari utučeno odmahuje glavom.

Stela Smit je bila Harina najstarija i najdraža prijateljica.

Hari je upoznala Stelu još prvog školskog dana, na malom igralištu ispred osnovne škole u Stoun Jardliju. Hari, koja je tada imala pet i po godina, pridružila se svom razredu sa šest meseci zakašnjenja jer se nedugo pre toga doselila u Stoun Jardli iz svog zavičaja u Jorkširu.

Još uvek se sećala trenutka kada je prvi put ugledala Stelu, visoku plavokosu devojčicu u crvenom džemperu sa rol-kragom koji je isticao njene graciozne prste i vrat koji je bio toliko izdužen da je podsećala na neku od pripadnica masajskog plemena. Stela se samouvereno ustremila ka njoj, stiskajući u ruci veliku kesu sa čipsom.

„Hoćeš da budemo drugarice?“, upitala je (mada je boja njenog glasa ukazivala da je to pre bila zapovest nego pitanje).

„Hoću“, odgovorila je Hari.

Stela se osmehnula svojoj novoj prijateljici. „Super. Onda možeš da uzmeš malo čipsa.“

I to je bilo to.

Dvadeset dve godine kasnije njihov ukus je donekle sazreo, evoluiravši od *irn-brua** i keksića do kafe sa mlekom i *Starbaksovih* mafina sa džemom od maline i bresaka, ali je Stelino i Harino prijateljstvo ostalo jednako čvrsto kao i ranije.

U očima slučajnog posmatrača njihovo prijateljstvo je moglo da deluje kao prilično čudan spoj. Stela je privlačila pažnju gde god bi se pojavila (što nije bilo naročito teško ako se ima u vidu da je bila visoka skoro metar i osamdeset, da je imala dugu blistavu plavu kosu, jagodice zbog kojih je većina žena bila spremna da ubije i praktično nikakve inhibicije u ponašanju). Hari je, sa druge strane, zračila mirnoćom i pritajenim samopouzdanjem. Bila je visoka jedva metar i šezdeset i imala je talasastu crvenkastu kosu, krupne plave oči i sasvim pristojnu dozu zdravog razuma. Ali kada su njih dve bile zajedno dešavala se prava magija. Hari je u Stelinom društvu otkrivala da je mogla da bude ono što stvarno jeste dok se Stela pored Hari osećala sigurnom, prihvaćenom i voljenom. U brojnim pogledima, bila je to savršena kombinacija.

Jednog dana, kada su izašle da popiju kafu, Hari je odlučila da Steli predoči Vivinu Grandioznu Ideju.

„Šta je tražila od tebe?“, prasnula je Stela, umalo se ne zagrcnuvši svojim makijatom.

„Hmmm. I ja sam slično reagovala“, promrmrljala je Hari.

„Munje i gromovi! *Stvarno* je to predložila?“ Stelina ramena su se zatresla pred lavinom grohotnog smeha. Bilo je svima poznato da je Stelin smeh imao potencijal da zaustavi saobraćaj.

„Milostivi bože! Nadam se da si odbila taj nebulozni predlog.“

Hari se skrušeno zagledala u penu svog kapučina. „*Trebalo* je da odbijem... ali mislim da je ipak u pravu.“

„U pravu?“

* Vrsta gaziranog bezalkoholnog pića. (Prim. prev.)

Hari je tiho uzdahnula. „Aleks se grozno snalazi sa ženama. U stvari, nisam se dobro izrazila. On se odlično snalazi sa ženama, ali je pravi diletant kada treba da odabere neku koja je dobra za njega.“

„Ali zato nepogrešivo registruje svaki uvrnuti i histerični psihijatrijski slučaj koji mu prođe kroz vidokrug“, dodala je Stela.

„Da, apsolutno.“

„Ima pravi radar za njih. Možda bi trebalo da osnuje agenciju za pronalaženje lujki i čudakinja. Mogao bi da zgrne silne pare!“

Hari se smušeno osmehnula. „Ozbiljno ti kažem, Stel. Ja stvarno volim Ala, ali sam već toliko puta gledala kako se satire od patnje zbog svog košmarnog ljubavnog života...“

„I to najčešće oko tri ujutru, ako smem da primetim.“

„Ne brini. Nakon onog poslednjeg fijaska sam mu jasno stavila do znanja da moja ambulanta za slomljena srca radi samo preko dana.“

„Svejedno, Ejč.* Većina ljudi bi još odavno digla ruke.“

„Verovatno. Ali i dalje brinem zbog toga što Aleks ništa ne ume da nauči iz svojih grešaka. Zato bi možda vredelo da pokušamo, koliko god to sumanuto zvučalo. Ako ništa drugo, Viv i ja ćemo temeljno pretresti sve kandidatkinje i postarati se da sve lujke i čudakinje unapred otpadnu.“

Stela je prezrivo frknula. „Znači, Viv je obećala da će ti pomoći? To bih baš volela *da vidim*.“

„Stvarno će mi pomoći. Sve je već isplanirano.“

„*Ma kako da ne!* Hej, pogledaj tamo! Vidiš onu vrbu? Baš je rodilo grožđe na njoj ove godine.“

Hari se tiho zakikotala. „Baš si okrutna. Ali, šta god ti rekla, ja joj ovog puta verujem.“

„Samo se ti teši. Ali šta će se desiti ako Aleks – tvoj ’Zvanično najbolji drug na vascelom svetu’ – odluči da ti okrene leđa zbog te ponižavajuće prijave? Pravo da ti kažem, ja bih *zapenila od besa* kada bih otkrila da me je najbolja drugarica stavila na ljubavnu aukciju u nekom časopisu.“

„Znam, Stel. Ali, pošto poznajem Viv, sigurna sam da bi ona skovala neki još sumanutiji plan da sam odbila da joj pomognem. Ovako bar mogu donekle da je usmeravam i da zaštitim Ala od čaknutih ideja koje mogu da se začnu u razularenoj mašti njegove majke.“

Tokom narednih nedelju dana Hari je u mislima neprestano prežvakavala Vivinu Grandioznu Ideju, nadvijajući se nad radnim stolom u turističkoj agenciji *San lavers internešenel travel*.

* Harin nadimak, zasnovan na početnom slovu njenog imena ('H') koje se u engleskom jeziku speluje kao „ejč“. (Prim. prev.)

Na izgrebanoj metalnoj pločici koja je stajala na stolu od medijapana bila je ispisana titula „turistički savetnik“, mada je verniji (i daleko razvučeniji) opis njenog radnog mesta svakako mogao da glasi: „turistička savetnica koja žitelje Stoun Jardlija uzaludno pokušava da nagovori da posete čarobna mesta na koja ona sama žarko želi da ode.“

Turistička agencija *San lavers internešenel travel* nije bila tako velika i korporativna kao što je njeno ime ukazivalo. Štaviše, agencija SLIT (kako ju je od milošte nazivao njen vlasnik, mada je taj nadimak u očima njegovih službenika poprimao sasvim drugačiju konotaciju),* bila je smeštena u malom i nimalo impresivnom lokalu u centru Stoun Jardlija. Lokal je imao samo jedan izlog sa brižljivo raspoređenim reklamnim plakatima koji su obećavali egzotične avanture na svim krajevima zemaljske kugle, na mestima kao što su Australija, Tajland, Indija i Sjedinjene Države, do kojih se stizalo luksuznim avioaranžmanima, dok su rukom ispisane kartice prikačene za izlog sugerisale mogućnost putovanja na poznatije i skromnije destinacije, kao što su Blekpul, Veston Super Mer i Ril, koje su najčešće podrazumevale autobuski prevoz.

Posao je čitave sedmice išao prilično traljavo tako da je Hari, nakon što je sa svog spiska eliminisala sva tekuća zaduženja, u petak ujutru ugrabila priliku da zagnjuri nos u sjajnu turističku brošuru za putovanje u Veneciju.

Venecija. Mesto gde je sve počelo... Setno se osmehnula dok su joj pred očima promicale poznate slike grada koji je već godinama volela izdaleka. Veličanstvene palate, elegantna zdanja čiji je odraz podrhtavao na vodi dubokih zelenkastoplavih kanala, ljudi obučeni u živopisnu karnevalsku odeću koji su se vrzmali među mnoštvom ushićenih turista i lokalnih žitelja, kao da je to što su paradirali kroz grad od glave do pete odeveni u raskošni baršun bilo jednako normalno kao da su izašli na kafu našu nasušnu... Dok je zurila u te slike, njen doživljaj je bio tako snažan da je gotovo mogla da čuje gradsku vrevu koja je lebdela nad stranicama brošure i oseti ukus izvanrednih *čiketija* i oporog *limončela*... *Jednog dana*, obećala je sebi, kao što je učinila već milion puta, *jednog dana ću i ja otići tamo*...

Naprasno se vratila u stvarnost kada je njen mladi kolega Tom, SLIT-ov turistički pripravnik i uzgajivač najimpresivnijih akni koje su ikada viđene u Stoun Jardliju, ispustio teatralan adolescentski uzdah i sručio se na stolicu naspram njenog stola.

„Smaračina, smaračina, *smaračina*“, ponavljao je pevuckajući, kao da je recitovao neku budističku mantru, zureći raširenim očima kroz gužvu zamršenih, masnih, plavih kovrdža.

Hari je brzo zatvorila brošuru i uputila mu osmeh. „Ponovo se zaljubljuješ u svoj posao, Tome?“

* Engleska imenica „*slit*“ doslovno znači „otvor“, „prorez“ ili „pukotina“. (Prim. prev.)

„Apsolutno. 'Ako hoćeš da se nagledaš sveta, Tome, treba samo da se zaposliš u turističkoj industriji!' Malo sutra!“

„Dobro došao u *San lavers internešenel travel*.“ Hari se ponovo osmehnula, nagnula se preko stola i utešno ga potapšala po ruci. „Pa, reci mi... na kakvim si uzbudljivim destinacijama danas radio?“

Tom je ozlojeđeno huknuo. „Barmut. I Ostrvo Vajt. I umalo nisam prodao let za Dublin.“

„Za Dublin? Opa bato! Šta te je sprečilo da dovršiš posao?“

„Gospođa Veton nije znala da Dublin *nije* u Engleskoj. A prilično je skeptična prema inostranim putovanjima.“

Hari je prasnula u smeh. „Hmmm, *Dublin*. Ako ćemo pravo, to je maltene druga *vremenska zona*. A, osim toga, tamo se koristi neki čudan novac i sve je potpuno drugačije nego kod nas.“

Tomovo vižljasto telo se nezgrapno promeškoljilo na stolici. Sa visinom od metar i devedeset pet, Tom je bio prilično viši od svih svojih kolega, zbog čega se, gde god da bi zastao ili seo, činilo da je prerastao svoje okruženje kao Alisa u zemlji čuda.

„Zašto ovo radiš, Hari? Mislim, ovde si već... koliko dugo?“

„Skoro osam godina.“ Čak je i ona sama teško mogla da poveruje da je to bila istina.

„Eto, vidiš. A možeš li da mi kažeš koja je najegzotičnija destinacija koju si za sve te godine uspeła da prodaš?“

Ono što je bilo najtužnije u vezi sa tim pitanjem bila je činjenica da Hari uopšte nije morala da se zamisli pre nego što je ispalila odgovor. „Maroko. Ali su mi Harperovi kasnije rekli da im se Maroko nije dopao zato što je 'previše egzotičan'.“

„U čemu je problem sa ljudima koji žive u ovom gradu? Njih zanimaju samo autobuske ture. Neće da čuju ni za šta drugo.“

„*Luksuzne* autobuske ture, moliću lepo“, ispravila ga je Hari tobože prekorinim tonom.

„Da, luksuzne autobuske ture. I to, po mogućstvu, autobusima *Samers travel direkta*.“ Tom se prezrivo iskezio. „*STD* autobusi... uopšte nisu razmišljali o *skrivenom značenju*, zar ne?“*

Hari je prasnula u smeh. Bila je sigurna da se Albert Samers, lokalni biznismen koji je već četiri i po decenije stajao na čelu porodičnog transportnog preduzeća, nikada nije dublje zamislio nad tom nesrećnom skraćenicom, mada su se Hari i njene kolege ludo zabavljali kada bi uštogljeni stariji žitelji Stoun Jardlija počeli da ih zasipaju izjavama u stilu: „Mi obožavamo *STD*“,

* *STD*, engleska skraćenica za *sexually transmitted diseases*, 'polno prenosive bolesti'. (Prim. prev.)

ili „Ne znam šta bismo svih ovih godina radili bez STD-a!“, ili „Nikad ne bih mogao da zamislim odmor bez dobrog starog STD-a.“

„Mislim da nas je zadesio maler da radimo sa najnemaštovitijim putnicima pod kapom nebeskom.“ Tom je ispustio težak uzdah, opruživši svoje nemoguće duge noge i oborivši gomilu brošura sa susednog stola. „Oh, sranje!“

Hari je skočila sa stolice kako bi mu pomogla da pokupi brošure, šarajući očima preko egzotičnih prizora na blistavim koricama koje su joj prolazile kroz šake: Indija, Daleki istok, Karibi, Havaji... Brošura za Trinidad i Tobago se pri padu otvorila na stranici koja je prikazivala kolonijalne kuće okružene bujnim zelenim palmama i azurnom vodom. Hari i Tom su zastali u pola pokreta, saučestvujući u nemoj čežnji koja se graničila sa strahopoštovanjem.

„Nikako ne mogu da shvatim zašto svi ti ljudi hoće da ostanu u Ujedinjenom Kraljevstvu kada ih napolju čeka ogromni fantastični svet“, prozborio je Tom, tužno zavrtevši glavom. „Ja sam spreman da otputujem *bilo gde*, samo da pobeegnem oдавде. Do sada sam uspeo da stignem samo do Španije, Italije i Francuske, ali na mom spisku ima još toliko mesta koja želim da obiđem pre nego što napunim dvadeset petu. Drago mi je što me bar ti razumeš, ortakinja. Mislim, ti to možeš da shvatiš zato što si ti maher za putovanja, jel' tako? Reci mi, koje je najegzotičnije mesto koje si dosada posetila?“

Hari se istog časa začnula. Ona je veoma mrzela takva pitanja. Uprkos strastvenim pričama o putovanjima i uprkos činjenici da je znala praktično sve što se moglo znati o svim destinacijama na kugli zemaljskoj, Hari je samo jednom u životu kročila izvan Ujedinjenog Kraljevstva – onog dana kada je sa školom krenula na jednodnevnu ekskurziju do Kalea. Takođe je samo jednom letela avionom: u pitanju je bilo polučasovno putovanje u malom dvokrilcu koji je napravio krug iznad lokalne piste, što je dobila kao poklon za deveti rođendan.

Kada mu je to rekla Tomova vilica se tako oklebese da joj se učinilo da će tresnuti o smeđe podne pločice. „Ozbiljno?“ promućao je.

„Najozbiljnije. Moji roditelji su imali strah od letenja pa smo odmore uvek provodili u Jorkširu, Velsu ili Jezerskoj oblasti. Mislim, nemoj pogrešno da me shvatiš, tamo mi je bilo stvarno lepo, ali sam oduvek maštala o pravom putovanju.“

„Zašto onda nikad nisi krenula na takvo putovanje?“

To je bilo još jedno od pitanja koja je Hari mrzela. Kao i obično, potegla je ona stara izandala opravdanja. „Moj život se naprosto nije odvijao u tom pravcu, to je sve. Prvo sam bila zauzeta obavezama na koledžu, a onda se moj tata razboleo pa smo nastojali da idemo na mesta koja su njemu odgovarala, posećujući rođake u Jorkširu i Kambriji.“

Tom se zajapurio u licu, koje se poprimilo grimiznu boju. „Shvatam. A onda je tvoja mama...“

Hari je progutala knedlu, zagledavši se u gomilu prikupljenih brošura. „Baš tako. A kada se to završilo kupila sam kuću i zaposlila se u ovoj agenciji. Potom sam upoznala Roba i počela da kampujem sa njim.“

„Da *kampuješ*?“ Tom je prasnuo u smeh. „Vau! Tvoj frajer baš zna da te usreći!“ Vešto je savio glavu kada je Hari zamahnula poslednjom brošuricom.

„Ne budi bezobrazan. Ako te baš zanima, ja volim da kampujem. Osim toga, Rob ima redak talenat da čak i kampovanje pretvori u ludu zabavu. Ne mogu da ti opišem koliko mi je laknulo kada je on kročio u moj život, nakon one strašne usamljenosti koja se obrušila na mene kada sam ostala bez mame i tate. Tačno je, *volela bih* negde da otputujem, ali u ovom trenutku, s obzirom na posao kojim se Rob bavi, na ekonomsku recesiju i sve ostalo, ne možemo da priuštimo odlazak u inostranstvo. Ali će jednog dana kucnuti čas da raširim krila i odlepršam.“

„Pričaj mi o tome. Ako uskoro ne uštedim neku crkavicu, nikad neću uspeti da se izvučem iz ove rupe“, rekao je Tom, naglo se utišavši u slučaju da je njihov poslodavac prisluškivao razgovor iz svoje kancelarije. „Mislim, Džordži Pordži* nam sigurno neće dati povišicu dokle god može da se izvlači pričama kako *prolazimo kroz ekonomsku recesiju*.“ Čušnuo je Hari laktom, vragolasto sevnivši očima. „*Stvarno* ideš na kampovanje sa Robom?“

„Stvarno“, odgovorila je Hari, raširivši usne u osmeh. „Svake bogovetne godine.“

„Tomase! Ako kojim slučajem odlučiš da se danas posvetiš nečemu što *iole podseća* na posao, molim te da imaš u vidu da bi onaj izlog trebalo da se osveži bar jednom u sto godina.“

„Važi, šefe.“ Tom je obesno namignuo svojoj kolegici. „Da li nekad imaš utisak da je Džordž prošao prisluškivačku obuku u službi bezbednosti?“

„Mojim ušima ne mogu da promaknu tvoje sarkastične opaske, Tomase!“

„U redu, *kapiram*! Oprosti, Ejč, ali mislim da je bolje da se bacim na posao pre nego što Džordžu prsne neki krvni sud ili nas isporuči KGB-u.“

„Lepo se zabavi“, odvrtila je Hari, ležerno mahnivši rukom.

„*Ludo* ću se zabaviti. Znači, Rob te stvarno vodi na kampovanje? Na *različita* mesta?“

„Naravno. Bili smo na raznim mestima, najčešće u Jezerskoj oblasti, ali povremeno umemo da zabasamo i u Snoudoniju ili Pembрукšir. Naprosto sednemo u kola i vozikamo se dok ne pronađemo odgovarajuću lokaciju. Tamo ostanemo par dana da istražimo okolinu i onda nastavljamo dalje. Fino je kad nisi vezan za striktan raspored, ako me razumeš. Osim toga, Rob usput ume da me obraduje raznim sitnim iznenađenjima. Jednom prilikom, dok smo boravili na jednoj brdskoj farmi u blizini Trautbeka, priredio nam je večeru uz sveće, a nakon toga smo se ušuškali ispod ćebadi da posmatramo zvezde

* Aluzija na lik iz jedne šaljive engleske pesme. (Prim. prev.)

padalice koje su špartale preko neba iznad planina. Mislim da te noći na čitavom svetu nije postojalo mesto na kome bih bila srećnija.“

Tomovo rošavo lice se iskrivilo u zgroženu grimasu dok je kretao ka izlogu. „Fuj! Dodaj mi kofu da se ispovraćam, *mooolim te...*“

Stela je imala više sluha za Harine priče o Robovim improvizovanim romantičnim gestovima – mada, posmatrano iz njene perspektive, javno ispoljavanje naklonosti nije imalo praktično nikakvu vrednost ako nije uključivalo baškarenje u luksuzu i pozamašan udar na kreditnu karticu.

„Znam da je tvoj Rob strašno šarmantan, ali zašto te, za ime božje, još uvek nije odveo u inostranstvo?“, upitala je Stela jedne srede uveče, kada je Hari posle posla svratila kod nje na partiju časkanja. „Već sedam godina ste zajedno, Hari. Zar ne bi bilo logično da bar nakratko skoknete do Pariza, ili do nekog drugog zgodnog mesta?“

Hari je umočila integralni biskvit sa čokoladnim mrvicama u svoj čaj. „Rob kaže da se neprijatno oseća među ljudima čiji jezik ne razume, ali mislim da je to samo izgovor kojim prikriva svoj strah od letenja. Njegova mama mi je to rekla pre par godina. Naravno, Rob nema pojma o tome, ali mislim da to donekle objašnjava stvari.“

„Ko će ga znati? Hej, možda te pozove na grandiozno putovanje u inostranstvo kada prikupi hrabrost da ti postavi ono sudbonosno pitanje.“

„Nazdravimo u to ime!“, veselo je odgovorila Hari, podigavši svoju šolju.

Stela je svake godine obećavala Hari da će je lično povesti preko granice. Negde u januaru ili februaru bi počela da je nagovara da sa posla donese najnovije turističke brošure, nakon čega bi iz večeri u večer planirale odlazak na neku od nezamislivo bajnih destinacija. Dok su sedele kod kuće, tamaneći naručene obroke koje su zalivale nebrojenim čašama vina, i dok su ispijale kafu u svom omiljenom kafeu, Stela i Hari su maštale o svojoj Velikoj Devojačkoj Avanturi. „Nešto kao Telma i Luiz, samo bez oružja i krvi“, šalila se Stela. Ali, čim bi leto počelo da se bliži, Stela bi pronasla novog frajera i toliko se zaglavila u romantičnom glibu da bi Hari po pravilu bila pozvana na „jednu stvarno finu večerinku“, gde bi njena najbolja drugarica, negde oko deserta, briznula u plač i zasula je pokajničkom ispovešću koja se najčešće svodila na sledeće: „Znam da sam ti obećala da ću te ove godine povesti na putovanje, ali pre nego što sam stigla da se opasuljim prihvatila sam Džooov/Markov/Metov/Huanov (precrtaj suvišna imena) poziv da letujem sa njim (kako da ne!), ali ti svim srcem obećavam da ćemo sledeće godine *obavezno* otići negde...“

Uprkos tim ispalama koje su se odigravale u redovnim godišnjim intervalima, Steline loše tempirane romantične veze nisu predstavljale ključni problem, baš kao ni recesija, slabljenje funte i rastući troškovi aerodromskih taksi. I, uprkos onome što su tvrdile Stela i Viv, problem nije bio ni u Robu. Kada se sve sabere i oduzme, najveći problem je bio u *njoj samoj*.